

FIGLIK (1) *sb m*

G pl figlik(o)w.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dem. od „figiel” ‘zbytek, swawola’: pyękny klenot/ kto sie wśtydem ruśzy. Bo by pátrzał wśzetczny/ zá sobą w źwierciádło/ Wieręby mu figlikow/ wczoráyfzych przeliádło. *RejZwierz* 130v.

[*Tytuł 2. wyd. utworu M. Reja „Przypowieści przypadłe”*: Figliki/ álbo rozlicźnych ludzi przypadki dworfkie/ ktore łobie po zátrudnionych myflach/ dla krotofile/ wolny będącz/ czytać możesz. *RejFig* 1574 *kt*]

IM